

Vlad-Vodă Călugărul

(Din condica unui monah)

Nesfirșit un praznic are
Raiul azi, o frate Vlad !
Ca 'mpăratul David sare
Patriarhu 'n Țarigrad,
Iar în Iad e plinset mare.

Ni s'a 'nvrednicit pămîntul
Să-l scăpăm de-amar și munci,
Har așa de mult Preasfîntul
Nu ne-a dat decît atunci
Cînd intrat-a 'n trup Cuvîntul !

Domn, prea cuvioase frate,
Din Paisie Vlad tu ești !
O, ce fapte minunate
Scrise-ți sint să făptuești—
Salt'acum, creștinătate !

—Dacă vor veni 'mpotriva
Țării tale Agarei :
Scoți pe sînta Paraschiva
Și cu mila Dumnieai
Le mininci la toți coliva.

Iar popor cînd o să vie :
„Noi perim, mărite Domn!“
Iai Ceaslovul unde scrie
Rugăciunile spre somn
Și spre pace-o să le fie !

Oh, păgina tălmăcire
Cu-acel „Io Voevod“ !
Dar de-apururi fericire
Cînd va 'ncepe-orice izvod
Cu „dela Mateiu cetire“ !

Iar boeri tîind vrodată,
N'o să moară făr'de popi,
Tu, cu mila ta de tată,
Pui odăjdii și-i îngropi
Prohodindu-i fără plată !

Glasuri opt tipicul are,
Opt boeri în taina ta
Cite-un glas de fiecare
Și 'ntr'acesta-și vor cîntă
Orice-ar spune 'n adunare.

Iar divan, mărite Vlăde,
Orișicînd ar fi s'aduni,
Precum Domnului se cade
Tu-l deschizi cu rugăciuni
Celui ce pe nouri șade.

Tu dintăiu cîntă Iordanul,
Hangu-l duc cu toții, lin,
Cîntă 'n urm' o peasnă Banul,
Face-apoi, cîntînd amin,
Opt mătănii 'ntreg divanul.

În genunchi, pe sub icoane,
Le va dărui Cel sfînt
Mintea ta, o Solomoane,
Ca să-și spue-a lor cuvînt
Glăsuînd în antifoane.

O, ce cîrmuire-aleasă
Pentru-atita neam creștin,
Salți, Eleno 'mpărăteasă,
Cu-al tău fiu, cu Constantin,
Joace-a lui Isus mireasă !

Ci 'n porfiră să se 'mbrace
 Și să salte dreptii 'n raiu,
 Cînd la zile mari vei face
 Mîndrul tău domnesc alaiu,
 O, spre-a lumii dulce pace !

Cor de popi mergînd în frunte,
 Vor deschide calea ta,
 Toți cu bărbile cărunte
 Și tot drumul vor cînta :
 „O, Basan, frumosul munte !“

Și 'ndreptar a tot erezul,
 Tu, apoi, cadelnițînd,
 Vornicul va spune Crezul,
 Treti-logofăt purtînd
 Căldărușa cu botezul,

Și boerii-apoi grămadă
 Cu cadelniți și potcap —
 Sfinții 'n raiu de-așa paradă
 Nici în piele nu-și încap
 Nici n'au saț, mereu s'o vadă !

O, de-acum tu nu te teme,
 Luntre-a lui Hristos pe drum !
 Vruși să mori, sătul de vreme,
 Dar în veci—trăind *acum*—
 N'ai mai vrea, Metusaleme !

G. Coșbuc